

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PĂDURARU, PAVEL

Moartea lui Igor Alexandrovici / Pavel Păduraru. - Pitești :

Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-47-2665-3

821.135.1

Pavel Păduraru

**Moartea lui
Igor Alexandrovici**

PRIMUL URCUȘ PE MUNTE / 7

I. / 9

Moartea misterioasă a lui Ckat / 9

Bella primește cinci lei de la fiul său / 9

Ckat a înviat / 12

Tratatul despre *bigiena sexuală* / 17

Prima erecție a lui Ckat / 18

Igor Alexandrovici prepară o cafea fermecată / 22

Bere la preț redus pentru Bella / 24

Drepturile fundamentale ale viermilor / 27

Sagara dă un *bip* / 28

Vrăbiile nu se sinucid / 29

Fuga de la maternitate / 32

Râjâi a cumpărat o gazetă / 34

„Cura, ut valeas” / 36

Omul din Colț își schimbă viața / 42

Cartea mea / 49

AL DOILEA URCUȘ PE MUNTE / 53

II. / 55

La un ceai cu Tămâioara / 55

Ochiul zboară la Viena / 58

Mărturisirea lui Ckat / 59

O babă îl vizitează pe Sagara / 62

Ochiul vorbește despre sfinți / 66

O nouă pernă, o nouă viață / 70

De ce a sucombat domnișorul Maxim Igorevici? / 76

Dumnezeu nu e o pastilă / 81

Asasin în numele științei / 87

Un om nou apare în bodegă / 92

Femeia cu roză în mână / 94

Goarnele sună invers / 101

Râjâi va vorbi la radio / 104

Patria mea / 111

AL TREILEA URCUȘ PE MUNTE / 113

III. / 114

Mormântul lui Maxim Igorevici din fața Parlamentului / 114

Sorinel Ivanovici își deschide restaurant / 116

Igor Alexandrovici face planul masacrului / 127

Гавриил / 131

Eu am furat miliardul / 136

Igor Alexandrovici vrea s-o omoare pe Fetțița / 144

Profesorul Sezanov privește pe fereastră / 152

„E mult de atunci” / 160

AL PATRULEA ȘI ULTIMUL URCUȘ PE MUNTE / 163

IV. / 166

Americanii și rușii sunt de partea lui Sezanov / 166

Casandra încearcă să-și ucidă soțul / 172

Fețele lui Vafron Constantinovici și istoria *bigienei sexuale* / 181

Maxim Trandafirovici Sezanov / 199

Igor Alexandrovici face cunoștință cu Angelina Kutuzov / 203

A venit Hora / 212

Я тебя люблю! / 216

Crucea lui Horațiu Sorescu / 239

Acum slobozește pe robul tău / 242

Certificat de naștere / 251

La anul și la mulți ani / 252

Ultimul mesaj al lui Mihail Prepețița / 256

Și atunci când sufletul tău este ademenit de demon, te simți ca omul cu juvățul de gât care, cu mâinile legate la spate și ochii acoperiți, rămâne atârnat de spânzurătoare, dar trăiește încă, fără nicio ajutorare, fără niciun sprijin, fără nicio scăpare, și se clatină în gol.

— Umberto Eco (Numele trandafirului)

Într-un război, mai trebuie din când în când și câte-o execuție. E indispensabil dacă vrem ca oamenii să ia războiul în serios. Poporul trebuie să simtă și să înțeleagă că moartea amenință de pretutindeni. Și-apoi, generalii și comandanții vor și ei să vadă cum cade ucis un om. E țelul carierei lor. Și întrucât pe front nu se pot duce, fiindcă doctorii lor pretind că au ulcer la stomac, găsesc câțiva pe care să-i execute, astfel ca, odată terminat războiul, să poată vorbi și ei de morți.

— Sven Hassel (Gestapo)

PRIMUL URCUȘ PE MUNTE

Crezând că n-ar fi în firea lucrurilor să plece acasă fără să treacă și prin orașul Fetiței, de vreme ce se afla la numai șase ore de drum până acolo, hotărî în ultima clipă să schimbe gara și autocarul. Așa, ca și cum te-ai afla în București, de pildă, și l-ai schimba pe Filaret cu Augustina. Își cumpărase bilet și luă loc pe bancheta din spatele șoferului, unde își scoase imediat adidașii noi, care-l strângeau de-i ieșeau flăcări pe ochi și-i scăldau ciorapii în sânge. Atunci degetele lui de la picioare, atât de umflate, încât semănau cu un kilogram de cartofi, răsuflaseră ușurate, iar el schiță un zâmbet cu care se pierdu în somn.

Se trezi tocmai pe culmea muntelui și se gândi că, totuși, ar fi mai bine s-o anunțe la telefon pe Fetița că vine la ea. Aflând vestea, ea s-a arătat pe cât de măgulită, pe atât de foarte ocupată, și i-a spus că ar fi disponibilă să se întâlnească cu el doar pentru niscaiva minute, la o cafea.

În cafeneaua lor eternă de pe munte, ea îl rugă să-i facă o favoare, promițându-i în schimb că vor merge împreună la Viena. Și el, la rândul său, a îmbrățișat tot universul de fericire, fiind gata să răstoarne munții și să învie morții doar pentru a cânta simfonia Fetiței.

Cu toate că n-a mai ajuns acasă în acea seară, el a petrecut noaptea la fel de singur ca și în orașul său. Ea l-a însoțit până la ușa hotelului, apoi a dispărut.

— Vreau un bărbat puternic, i-a șoptit Fetița la despărțire, dar tu ești istovit acum. Odihnește-te și-ți promit că voi veni la tine mâine-dimineață.

Apoi a plecat și n-a mai răspuns la telefon nici în acea seară, nici a doua zi, când el a șters tălpășița de pe munte.

În seara aceleiași zile, adulmecând izul de sânge din adidașii cei noi, soarele s-a rostogolit de pe munte.

I.

Moartea misterioasă a lui Ckat

A murit Ckat.

Ei, și ce? Mare căcat...

Eu dormeam când a trecut dintre noi. N-am fost nici la înmormântare, fiindcă eram mahmur și n-aveam chef să ies din casă. Am anunțat-o la telefon pe mamă-sa că am o treabă urgentă, pe care, de o amân, pot să mor și eu.

Pe atunci ploua ca pe vremea lui Noe și din țintirim rămase numai o mlaștină.

Bella primește cinci lei de la fiul său

— Îți pun la dispoziție două zile, mă auzi? Să-te ferească Dumnezeu să se repete ca și în alte dăți – am să te omor! Bucată cu bucată am să tai din tine cu iataganul și n-am să te mai corcolesc ca până acum cu pumnii în târțiță. Nu vezi că-mi mânjești pereții cu sângele tău bâhlit? Apleacă-te așa, frumușel, și linge, că din tine s-a scurs. Toată ființa ta duhnește a stârv! Nu-mi boci ca o măță gătuită, fugi de-ți spală râtul și bagă-ți o vată în nas, dar alege una

mai mare, ca să te înăbuși. Dar, înainte de toate astea, explică-mi și mie ce fel de mamă ești tu. Ești o mamă bună de înșfăcat de plete și de bătut cu țeasta de podea. O mamă normală nu locuiește în aceeași casă cu fiu-său, proaspăt căsătorit și viitor tată. Așa că du-te dracului! Ia cinci lei și să nu mi te arăți până deseară, iar mâine să-ți strângi boarfele și să nu văd umbră de-a ta prin casa asta. Tu, mamă, se vede că ai mâncat puțină mardeală în copilărie. Ai avut datoria să mă crești, să-mi dai o educație exemplară, să mă hrănești și să mă îmbraci doar până la atingerea majoratului. Și punctum, blea! Punctum, nahui, după cum a zis marele Eminescu. Atunci aveai tot dreptul garantat de lege să-ți duci traiul sub același acoperiș cu fiul tău, dar de azi înainte eu sunt proprietarul acestui apartament. Și nu te primesc nici ca și chiriașă, pentru că m-am însurat și-mi iubesc femeia, și nu vreau să auzi melodiile împreunării noastre. Și pentru că scumpul meu copilaș, care se va naște în curând, n-are cătuși de puțin nevoie de o bunică proastă. Asta-i casa mea, mama dracului! Fu-te-o unde vrei, casa ta e o groapă de canalizare, bun sosit acasă, mamă! Dacă nu dispari, am să te ciomăgesc cu băta-n cap până te-oi ucide și am să-ți tai stârvul în bucățele. Pe urmă am să te adun într-o geantă și-am să te duc în pădure. Nu te teme, nu voi fi arestat, că și copoilor le va fi greață să se apropie de geanta cu măruntaiele tale și vor prefera să o arunce în iaz, decât să le strici tu pofta de haleală pentru o săptămână înainte. Nu te-ntinde la documentele celea, că mă piș pe ele! Actul meu sunt eu însumi. Mă declar oficial stăpânul acestei case, chiar dacă în hârtii e scris numele tău. Nu-mi pasă! Eu am un cumătru la Cadastru, care are un cumătru la Centrul Anticorupție și care, pentru o bere, îmi va rezolva problema. De-aia zic, tunde-o la baie chiar acum și spală-te de sânge! Ia cinci lei și piei din fața mea!

Igor Alexandrovici era un tânăr prezentabil, blajin și respectat de toată lumea, cu rarissime excepții, despre care vom vorbi neapărat puțin mai târziu. Cu cinci ani în urmă, se căsătorise cu un vis de femeie, Casandra, pe care o adora cu toată suflarea, dar care era stearpă. De aceea a umblat cu ea pe la tot felul de doftori, vrăjitori și cititori în stele, care i-au stors de banii câștigați la nuntă, lăsându-i faliți. În cele din urmă, prietenul său, Ckat, l-a sfătuit să se adreseze vestitului

profesor Vafron Constantinovici Sezanov. Medicul nu le-a cerut nici un ban și nu se înțelege prin ce miracol, în scurt timp după începutul tratamentului prescris de el, Casandra a prins roadă și acum purta un copil în pântece.

Fiindcă nu aveau unde-și duce traiul împreună, cei doi se adăpostiseră în apartamentul lui Igor, în care locuia și maică-sa. Au trăit în pace vreo jumătate de an, până când băiatul, simțindu-se deranjat de prezența bătrânei, a decis să se debaraseze de ea. Odată cu nașterea copilului, calcula el, în casa lor avea să se iște un imens război, situație în care mamă-sa ar fi reprezentat pentru ei cel puțin un impediment, dacă nu chiar un cataclism. La început a rugat-o să plece cu binișorul, însă cum femeia nu se lăsa dusă cu nici un preț, Igor s-a apucat să-și șteargă pumnii de ea, în timp ce Casandra urmărea impasibilă aceste măceluri, având nezdruccinata convingere că bărbatul său luptă exclusiv pentru fericirea ei.

Doamna Bella, mama lui Igor Alexandrovici, nu putea să-și explice cele întâmplate altfel decât ca pe un blestem. De bine de rău, până la nunta băiatului, ea se bucurase de toată dragostea lui și se credea binecuvântată de pronie. Își împărțeau frățește fiece posmag și își mărturiseau cele mai sensibile lucruri din intimitatea fiecăruia. Seară de seară, Igor o întâmpina afară, când ea se întorcea de la serviciu. Primind în copilărie o educație aleasă, el nu era agresiv nici chiar în perioadele în care se scufunda în cotloanele beției. Dimpotrivă, avea atunci grijă să-i cumpere și maică-sii câte o votcă, cu care ea își masa trupul când era răcită. Alteori, Igor Alexandrovici ieșea noaptea în parc și strângea flori, pe care le puneă tiptil la căpătâiul mamei pentru a o vedea spre dimineată radiind. „Te iubesc, mamă, mai mult decât tata te iubesc”, i se destăinuia el, cu lacrimi în ochi. Taică-său a fost polițist și a căzut la datorie, fiind împușcat în plină stradă de un elev de clasa a șaptea.

Despre Igor Alexandrovici se mai spunea încă de pe când era copil că ar fi ucigaș de pisici. Circulau zvonuri că el este în stare să fugă kilometri întregi după un cotoi, cu unicul scop de a trăi plăcerea de a îl gătui.

La acea vreme, iernile erau atât de bogate, încât le sărăceau de perfidie chiar și pe cele mai infame suflete.

La început erau trei: Igor Alexandrovici, Ckat și Râjâi, dar după ce ultimul a plecat în Europa la lucru și și-a cumpărat o mașină bătrână pe care a lăsat-o la ferma unui țigan din orașul austriac Oberpullendorf, deoarece nu avea actele necesare pentru a o aduce acasă, au rămas doi. Despărțirea s-a produs pe malul unui iaz, într-o seară luminoasă de vară, când Igor Alexandrovici, care visase de mic copil să devină taximetrist, l-a rugat pe Râjâi să-i dăruiască rabla, dar acela i-a pus-o-n bot: „Eu am salahorit cu sudoarea frunții pentru dracii de capitaliști, ca să-mi cumpăr această păpușă și i-am plătit un car de parai vărului meu de la vamă pentru a mă ajuta s-o introduc în țară fără documente. Una peste alta, zilele trecute s-a schimbat iarăși Guvernul și șeful de la vamă. Și acum nu știu cum să mă descurc... Dar tu, de când te știu, încă de la Papură Vodă, nu ești capabil să faci altceva decât să ucizi mieunătoarele. De-aia, nimic dracilor, totul săracilor!”

Atunci Igor Alexandrovici i-a jurat mamei sale că nu va mai da ochii cu „lepădătura roșcovană”. Îl botezase astfel, fiindcă Râjâi era roșcat, pistruiat și îi lipsea un ochi. Când se dădea la vreo gagică, căutând să-și dosească meteahna, o privea printre gene. Se lăuda că-i narcoman, deși consuma doar votcă, iar când se făcea mucii își povestea în detalii biografia, după scenariul său. În ultimul timp, aceasta se întâmpla într-o cârciumă bântuită cândva de alcoolici îndrăgostiți, dar în care, odată cu criza financiară și *furtul miliardului*, nu mai călca nimeni în afară de el.

De vreo două săptămâni, pe aici dădea și un ins care lua loc întotdeauna la ultima masă din colț, de lângă fereastră, solitar și neclintit, ca un fluture mort. El nu vorbea cu nimeni, nici la întrebări nu răspundea, și catadicsea să deschidă gura doar când comanda câte o cafea. Mai era și barmanul, Sorinel Ivanovici, proprietarul acestei bodegi, care se mutase aici cu traiul după ce nevastă-sa s-a luat cu un deputat de dreapta, dar care astăzi nu se înțelege de ce este deja deputat de stânga.

În liniștea ostilă a localului, la lumina lividă a unui bec aproape miop, numai muștelor și lui Râjâi nu le tăcea gura.

— Și chiar în ziua nunții mi-am prins târfa, care era grea de la mine, amestecându-și carnea cu verișorul ei. Și-am lăsat-o-n puii mei! Azi toate-s curve! Tu zici că iubești, dar pișă-te, băi Ckat, pe sentimentele-ți bolnave. Ia exemplu de la mine, de la un bărbat serios și cu mașină. Uitasem să-ți spun că și eu am rămas din întâmplare în casa așa-zisei viitoarei mele mirese cu soră-sa și priveam televizorul. Ea, trântită pe pat, eu, cuminte, pe scaun. Eram ostenit și, fiindcă n-aveam unde să-mi așez capul, m-am pus lângă ea, lângă viitoarea mea cumnată, pe atunci o copilă. Și am discutat una-alta, până când ne-am înfierbântat. N-am mai stat pe gânduri și am avut-o. Femeile toate, până la ultima, se vor arse. Dacă mireasa mea a fost o nestăpânită, eventuala mea cumnată este o fată de treabă. Eu, unul, sunt bărbat și-mi place doar să fut, nu și să fiu futut. Ajunge la mintea ta adevărul?

Își șterse apăsător nasul și privi lung în fața sa. Barmanul spăla nepăsător paharele. Pentru el nu era o noutate că, în ultimele luni, Râjâi comanda votcă și pentru scaunul de vizavi, pe care-l botezase cu numele adormitului Ckat.

Viața lui Ckat a fost țesută dintr-un astfel de material, încât să nu se înțeleagă nicio brânză din ea. Se trezea în fiecare dimineață buimac și aștepta să-i telefoneze careva. După ce constata că totul e pe vechi, se urina și se spăla. Putea și să mănânce, când i se răzvrăteau mâțele prea tare. Apoi ieșea afară și își muta trupul de pe o stradă pe alta, dintr-o bodegă în alta. În ultimii ani însă se izolase în casă și își ducea traiul asemănător bătrânului Tan Dagen, ultimul locuitor al satului Huangyan din China, care este considerat drept cel mai singur om de pe pământ. Printre puținii săi prieteni m-am numărat și eu. Îmi amintesc că l-am vizitat numai o dată și atunci l-am găsit plângând. Sughita și-mi spunea că, în copilărie, a crezut că va fi fericit. Mă plictisise, sincer, și de aia n-am mai dat pe la el. Am aflat zilele astea că i s-a împlinit sorocul, însă decesul unor astfel de inși nu reprezintă pentru nimeni mai mult decât un fapt divers. Să le fie țărâna puf.

— Marea zi a victoriei se apropie, continuă Râjâi. E vorba de magnifica sărbătoare în care toate mâțele țării vor pătrunde în apartamentul lui Igor Alexandrovici și-l vor sfâșia de viu, ca pe-un guzgan.

Netezi, ridicându-se, umărul scaunului din fața sa. Observând că nu e băgat în seamă, izbucni:

— De ce taci, drăcovenia cui te are? Mi-e milă de tine, Ckat, dar n-am cu ce să te ajut. Ție îți place să te fuți?

... în timp ce crășmarul adormi pe tejghea, iar bărbatul de la masa din colț, cu fața strânsă în palme, ședea înlemnit. Schițând un zâmbet către scaun, Râjâi își ciuli grațios urechile:

— Tu n-ai un ochi, ești chior de un ochi, auzi el.

— Unele cucoane, măi Ckat, zic că-s mai sexy așa, trânti roșcatul cu pumnul în masă.

— Eram școlar, când m-a întreat un amic dacă iubesc vreo fată. Nu pricepeam ce-o mai fi însemnat și asta și, ca să nu par lopată, i-am răspuns că da. Eu credeam că mă va lua peste picior, dar el a înflorit de bucurie și m-a întreat cine-i aleasa mea. M-am învățat cu gândul în jurul axei mele, până când mintea mi-a vomitat un nume. Pare-mi-se că Plioașca era, chiar dacă, în același timp, nu înțelegeam nici în ruptul capului cum poți să iubești numai o *oamă*, dacă divinitatea ne-a creat pentru a ne iubi unii pe alții. Scapără cerul, vezi?

— Să te fuți, te-am întreat, Ckat, îți place?

— Nici când l-am citit pe Eminescu nu puteam pune la socoteală de ce sanctifică femeile, discreditând astfel bărbații. Credeam pe atunci că bădița Mihai a fost bolnav psihic. Am căutat ca nebunul, cu toată disperarea, măcar o poezioară de-a lui despre Dumnezeu, dar n-am găsit nici una. Iată de ce l-au acceptat în școala sovietică. Vezi că explodează cerul, de parcă ar fi înviat Satana, cum zicea bunica mea, și noi o să murim aici? Până și omul ăla din colț s-a ridicat de la masă. Uite-l, iese afară.

— Țăla n-are simțuri. Dacă va ieși, îl va bate vântul înapoi. El parcurge calea aceasta din naștere.

— E și mut?

— Nu, câteodată mai scoate câte o vorbă. Stai, apropo, uitasem să-ți spun că azi am pilit cu doamna Bella.

— Bella nu bea.

— S-a îmbătat ca o vacă, Ckat. Am vrut să mă întrețin cu ea, dar s-a împotrivit. Trebuie să aflăm dacă e vie.

— Totul a început în clasa întâi, când stăteam în bancă cu Vanga și nu intram în școală până nu venea și ea. Pe urmă am uitat-o.

— Crezi că Bella e vie?

— Da, Râjâi, e vie.

— Eu zic că-i moartă, punem pariu pe un leu?

— Tu ai ucis-o?

— Nu, a murit de moartea ei.

— În clasa a II-a ședeam în bancă cu o blondă, care mă călca pe picioare și-mi dădea cu cartea în cap, dar eu visam ca ea să mă pupe.

— Cred că Bellei i-a mâncat coliva un copil al străzii.

— Ea nu voia să mă pupe și eu, decepționat, am făcut cunoștință cu banditul Sagara.

— Sagara, mamă dragă, criminalul! El este foarte periculos, Ckat. Mă tem de el. Bine că l-au băgat la zdup pe viață.

— Aflasem că un amic de-al meu o are la inimă pe Luc. El era acru și ea era dulce. Nepricepând cum li se acorda chitara, m-am îndrăgostit și eu de ea.

— Stai, bre, că doar ai dat ortul popii! Azi am ridicat paharul împreună cu doamna Bella pentru odihna sufletului tău. Am mâncat salată de roșii fără ceapă, dar cu pâine neagră, îți place?

— Luc creștea în mine, ca un cancer.

— Casandra lui Igor Alexandrovici a avortat spontan. Era băiețel răposatul, știi?

— Știam că Luc nu mă place. Cu toate astea, m-am umflat de curaj într-o zi și i-am propus s-o conduc acasă. Ea a refuzat și eu am bocit toată ziua... I-am dăruit pe urmă un mărțișor, dar era și ăla mort. Așa se mistuiau zilele până într-o seară, când, din pură întâmplare, m-am trezit cu Luc în bancă. Și, pe neașteptate, ea s-a băgat sub masă și de acolo mi-a zâmbit. Nu știam ce să fac, înlemnisem... ca și scaunul pe care-mi hodineam fundul. Dar în suflet îmi cântau privighetorile, care mă ispiteau să mă înfrupt din cei doi pești grași ca însuși păcatul – buzele lui Luc. Mă temeam, totuși, măi...

— Chat! Cineva zbiară afară, auzi?

În pragul cărciumei, individul de la masa din colț, care tocmai ieșise, perora fără să respire:

— *Vezi cât de nebunește plouă, fetița? Sunt lacrimile pe care le-ai vărsat până acum, în momentele de grea cumpănă, ascunsă de tine însăși. Eu stau de doi ani cu gura căscată și mă acopăr cu ele. Mai bine m-aș îneca eu, decât să le simți tu. Căci pe urmele pașilor tăi cresc flori, iar ce ating*

măinile tale învie. Azi cerul și luna reflectă gesturile tale. Azi frunzele din copaci freacă a primăvară în cămăruța inimii tale. Azi și mașinile de pe stradă, casele și ziarele, străzile și copiii, felinarele și vâzduhul îmi amintesc de tine. Azi brațele tale au cuprins întreg universul, ce se naște de sub genele tale. Știi că mâine, datorită ție, oamenii vor fi mai buni?

Apropiindu-se în vârful degetelor de masa lui Râjâi cu o sticlă de rachiu, Sorinel Ivanovici chicoti pe înfundate.

— E al nostru, neică, nu te teme, îl ghionti el pe roșcat, turnându-i de-un deget în pahar. E Omul din Colț, i-a venit darul vorbirii. Se vede că i se cască pliscul numai pe timp de ploaie. De va mai sta așa, îți garantez că va muri de gripă porcină sau aviară, fiindcă n-are nici poliță de asigurare, nici barim poliță de speranță.

— Luc mi-a șoptit din ascunziș „te iubesc”. Am nădușit de emoții și am văzut la picioarele mele raiul.

— Copilul lui Igor Alexandrovici a murit ca o mătă, frații mei, accentuă Râjâi. Sorinel, închide geamul că ploaia asta mă linșează, după cum scria o gazetă. Nu vezi că tremur?

— Toți oamenii tremură mai mult sau mai puțin, în funcție de fericirea lor, rânji, înviorat, crâșmarul.

— Fericirea e ca o țigară, o fumezi și nu mai e. Din ziua următoare, Luc fugea de mine ca de tatăl veșnicului întuneric și, ca să se izbăvească de mine, mi-a propus să fim pur și simplu prieteni.

— Se pare că visez, mă auzi, Ckat? Tot ce se întâmplă e imposibil. Ție doar ți-a sunat ceasul și la mort a fost numai mă-ta. Eu n-am venit, sorry, că aveam mult de lucru. Te-ai supărat?

Râjâi își frecă ochiul cu paharul, când ușa se trânti de perete și în cârciumă năvăli Igor Alexandrovici. Ținea de coadă o mătă decapitată, care hașura pe podea liniuțe roșii. Râzând cu gura până la urechi, îl salută cordial pe Sorinel Ivanovici, după care aruncă hoitul pe masa lui Râjâi și ieși.

Afară ploua atât de negru, încât barba Omului din Colț semăna cu un mușuroi de furnici agitate.

Tratatul despre *higiiena sexuală*

Oștiri de furnici și alte găze rățăceau în dezordinea din salonul în care zăcea Casandra, extenuată după naștere. Lipsită de vlagă, lehuza nu era în stare să-și controleze nici mâinile, pentru a le da câte-un bobârnac insectelor care i se cățarau pe față.

În urmă cu o oră, o vizitase Bella. N-au vorbit, doar și-au aruncat căutători cât ai bea un ceai. Mai bine zis, Bella nu și-a luat ochii de la burta lehuzei, căreia nu i-a scăpat din vedere echimoza uriașă de pe chipul schimonosit al soacrei sale. Apoi infirmierele au alungat-o pe vizitatoare, căci de la ea putea îngrozitor. Înainte de a ieși, Bella a lăsat pe marginea patului un măr mușcat.

Puțin mai târziu, intră vajnic în salon Vafron Constantinovici Sezanov, șeful maternității și medicul care asistasese la naștere. Era un bărbat de mărimea unui dinte, cu o mustață mai pronunțată decât el și cu o barbă pe cât de cărunță, pe atât de rară. Călca pe degete, de parcă s-ar fi rușinat de propriii săi pași, și avea în mâna dreaptă, care-i dărdăia sporadic, o cărțuie pe care o ținea lipită de inimă.

— Cum anume se simte puiușoara noastră, adică?, întrebă el cu indulgență.

Cu o privire spălăcită și cu gura întredeschisă, Casandra scăpă o sudalmă și adăugă:

— Nu mă pot lupta cu gândacii, domnule profesor.

Medicul se repezi să-i ștergă de pe obraji câteva gângăanii și își opri arătătorul pe gura ei.

— Gândacii sunt o mare pacoste, care nu trebuie să ajungă la urechile Organizației Mondiale a Sănătății. Tu potolește-te... Îți promit că am să le vin de hac.

Luă loc pe marginea patului.

— Păi, cum anume să-ți spun adică... împreună cu experții internaționali și cu un serios reprezentant al Ministerului Sănătății, am efectuat cercetările științifice necesare în privința celor întâmplare și am aflat de ce ați pierdut copilul.

Casandra icni și rămase cu gura boștură.

— Copilul... e mort? reuși ea să îngaime.

— Spre marele meu regret, această indiscutabilă tragedie s-a produs în familia dumneavoastră din cauză că, întreținând relații intime cu soțul dumneavoastră, stimatul domn Igor Alexandrovici, nu ați respectat *higiena sexuală*. Este vorba de un viciu nemaipomenit de periculos și cu urmări cumplite de grave pentru cuplurile din lumea contemporană. Pentru a-mi întemeia afirmațiile, aș vrea să aflu dacă, înainte de a face dragoste cu tatăl regretatului copil, ați citit vreo carte de specialitate?

— Dumneata, înainte de-ați regula cucoana, îți faci conspecte? scrâșni femeia deprimată.

— Cu cea mai mare strictețe, de fiecare dată, consult câteva manuale. O oblig și pe nevastă-mea să citească. Păi, adică asta nu-i glumă, pușoară, ci este opinia specialiștilor americani și europeni, printre care am onoarea să mă număr și eu. Iată de ce vă dau și cartea aceasta, scrisă de mine, pe care vă recomand s-o citiți seară de seară împreună cu mult stimatul Igor Alexandrovici. E un tratat de ultimă oră despre *higiena împreunării*.

— De ce nu m-ați informat despre asta când m-ați vindecat de sterilitate, domnule profesor?

După un moment de chibzuială, Sezanov oftă crispat:

— Nu cred că ați uitat cum anume aveau loc întâlnirile noastre, adică. V-am explicat totul de-a fir a păr, dar voi erați beți și ați uitat. Martor e soția mea, dacă vreți....

Puse pe burta Casandrei o broșurică colorată, ca pe o lumânare pe pieptul mortului, și ieși. Suferinda aruncă după el cu un gândac care, căzând cu ceafa pe colțul unei noptiere, deveni handicapat. Afară un vânt nepotolit bătea copacii cap în cap, iar gravidele, intrând în maternitate, își acopereau pânțelele cu ambele brațe.

Prima erecție a lui Ckat

Apariția suspectă a lui Igor Alexandrovici în cârciumă l-a băgat în sperieți pe Râjâi, care-l imploră toată noaptea pe Sorinel Ivanovici

să încuie ușa, însă crășmarul nu se lăsă bătut, așteptând revenirea Omului din Colț.

— Când vom depăși criza financiară, Sorinel, am să-ți cumpăr o ladă cu whisky, dacă pui zăvorul la ușă. De altfel, va veni Igor Alexandrovici și ne va ucide pe amândoi. Leșul de mătă de pe masa mea este o preîntâmpinare-n mama dracului! Chiar ești așa de prost, că nu pricepi?

— Îmi pierd clienții din cauza ta, du-te naibii! De când s-a furat *miliardul*, am numai doi clienți, dar acum văd numai unul. Cel puțin din diplomație, ar trebui să fim toleranți și față de confrății noștri.

— Dacă-ți mai vine ăla cu mâțele, pun capul pe trunchi că mă pierzi și pe mine.

— Mi se rupe de tine, Râjâi! Mult bacșiș îmi mai aduci tu...

— Tot e mai mult decât îți lasă Omul din Colț. Tu înțelegi că afară plouă de două zile, pentru că Igor Alexandrovici nu știe de Dumnezeu? La mijloc e o afacere drăcească. Nu ți-e fircă? Adu-mi o votcă mare.

Își pipăi buzunarele, căutând bani. Tăcerea ce se lăsă în solitara încăpere fu străpunsă neîntârziat de strigătele de afară ale Omului din Colț.

— *Dacă aș fi în stare să creez lumea de la început, i-aș da numele tău. De-ar trebui să descriu fericirea, m-aș încadra în șase litere.*

— Am umblat după Luc trei ani.

— Mâca mea avea o javră, tot Luc o chema, bolborosi pedant Râjâi și rase mulțumit o cinzeacă.

— Ignoranța pe care mi-o demonstra ea a trezit în mine un sentiment de dezgust față de toate femeile.

— Îți place cum cântă Natașa Koroliova?

— Ori capul meu o luase razna, ori trăiam într-o lume dementială, dar observasem că fetele frumoase îi venerau pe băieții răi. Neavând încotro, am fost nevoit să mă adaptez acestei situații și, în atare circumstanțe, am legat tei de curmei ca să mă împrietenesc cu Sagara. În afară de asta, îmi era drag băiatul. Deși ciordea gume și ciocolate din magazine și sărea la bătaie când cineva îi sufla în borș, nu era ipocrit ca elevii exemplari, alintați și miorlăiți. Pe Sagara nu l-au educat babacii, ci realitatea.